Λόγος εις το Γενέσιον της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας (Άγιος Ανδρέας Αρχιεπίσκοπος Κρήτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 7 Σεπτεμβρίου, 2023

Ἀρχὴ ἑορτῶν μὲν εἶναι γιὰ μᾶς ἡ παροῦσα πανήγυρη, πρώτη δὲ μετὰ τὸν νόμο καὶ τὶς σκιές, καὶ ἀσφαλῶς καὶ εἴσοδος τῶν ὁδηγούντων πρὸς τὴν χάρη καὶ τὴν ἀλήθεια. Εἶναι δὲ αὐτὴ καὶ μέση καὶ τελευταία ἔχοντας ἀρχὴ μὲν τὴν τελευτὴ τοῦ νόμου, μεσότητα δὲ τὴν σύνδεση πρὸς τὰ ἄκρα, τέλος δὲ τὴν φανέρωση τῆς ἀληθείας. Διότι τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, ὄχι τόσο ἀπομακρύνοντάς μας ἀπὸ τὸ γράμμα, ὅσο ἐπαναφέροντάς μας στὸ πνεῦμα.

Διότι αὐτὸ εἶναι ἡ τελείωση, ὅπου αὐτὸς ὁ νομοδότης ἀποτελειώνοντας ὅλα, ὁδήγησε τὸ γράμμα πρὸς τὸ πνεῦμα, ἀνακεφαλαιώνοντας στὸν ἑαυτό του τὰ σύμπαντα, καὶ διατρεφόμενος στὸν νόμο καὶ στὴν χάρη. Καὶ κάνοντας τὸν μὲν νόμο ὑποζύγιο, συνάπτοντας δὲ τὴν χάρη ἐναρμονίως, χωρὶς καθόλου νὰ ἀναμίξει τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, καθοδήγησε ἔτσι τὸ γένος μας ἀπὸ τὸ δυσβάστακτο καὶ δουλικὸ καὶ ὑποχείριο φορτίο πολὺ θεοπρεπῶς πρὸς τὸν ἐλαφρὸ καὶ ἐλεύθερο δρόμο, γιὰ νὰ μὴν εἴμαστε «ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου δεδουλωμένοι», ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος, οὔτε νὰ εἴμαστε αἰχμάλωτοι στὸν ζυγὸ τῆς δουλείας τοῦ νομικοῦ γράμματος. Τοῦτο λοιπὸν εἶναι τὸ κεφάλαιο τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐεργετημάτων τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο εἶναι ἡ φανέρωση τοῦ μυστηρίου. Τοῦτο εἶναι ἡ φύση ποὺ ἐκένωσε ἑαυτόν, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ἡ θέωση τοῦ προσλήμματος.

Ἀλλὰ στὴν τόσο λαμπρὴ καὶ περιφανεστάτη ἐπιδημία τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ προϋπάρχει ὁπωσδήποτε κάποιο γεγονὸς χαρᾶς διὰ τοῦ ὁποίου νὰ εἰσέρχεται πρὸς ἐμᾶς τὸ μεγάλο δῶρο τῆς σωτηρίας μας. Τοῦτο δὲ εἶναι ἡ παροῦσα πανήγυρη, ἔχοντας προμήνυμα τὴν γέννηση τῆς Θεοτόκου, ἀποτέλεσμα δὲ τὸ γέννημα τῆς παχύνσεως τοῦ Λόγου σὲ σάρκα, κατὰ τὴν ὁποία τὸ καινούργιο ἄκουσμα ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα, ποὺ ἐξαγγέλθηκε στὰ σύμπαντα, παραμένει ἀκατάληπτο καὶ ἀκατανόητο, φανερωμένο ὅσο κρύβεται, καὶ κρυμμένο ὅσο φανερώνεται. Συνεπῶς ἀπὸ ἐδῶ ἡ θεοχαρίτωτη αὐτὴ ἡμέρα καὶ πρώτη τῶν ἑορτῶν, φέροντας γύρω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τὸ φῶς τῆς παρθενίας, καὶ σὰν νὰ συμμαζεύει καὶ νὰ πλέκει τὸν στέφανο ἀπὸ τὰ ὁλοκάθαρα ἄνθη τῶν πνευματικῶν λειβαδειῶν τῆς γραφῆς, προβάλλει κοινὴ τὴν εὐφροσύνη στὴν κτίση λέγοντας «Θαρσεῖτε», γενέθλιος εἶναι ἡ πανήγυρη καὶ τοῦ γένους ἡ ἀνάπλαση.

Διότι Παρθένος τώρα γεννᾶται, καὶ σπαργανώνεται, καὶ πλάθεται, καὶ ἑτοιμάζεται ἀπειρόγαμος Μήτηρ τοῦ παμβασιλέως τῶν αἰώνων, Θεοῦ. Καὶ τοῦτο τὸ πνευματικὸ θέατρο ἔχει συγκροτηθεῖ γιὰ μᾶς ἀπὸ τὸν Δαβὶδ μαζὶ μὲ τὸν Δαβίδ. Ἡ μὲν, προβάλλοντας τὴν θεοδώρητη γέννησή της ὡς Θεομήτωρ, ὁ δὲ, ἐμφανίζοντας τὴν κληρονομία τοῦ γένους μας, καὶ τὴν νεοπρεπεστάτη συγγένεια τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὤ τοῦ θαύματος! Ἡ μὲν μεσιτεύει πρὸς τὸ ὕψος τῆς Θεότητος, καὶ πρὸς τὴν ταπεινότητα τῆς σαρκός, καὶ γίνεται Μήτηρ τοῦ Πλαστουργοῦ χάριν ὅλου τοῦ πλαστουργήματος. Ὁ δὲ προφητεύει τὸ μέλλον σὰν νὰ εἶναι παρόν, καὶ λαμβάνει ἐνόρκως ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἔνδοξη διαμονὴ καὶ συντήρηση τοῦ γένους ἀπὸ τὴν κοιλία. Πρέπει λοιπὸν εὔλογα νὰ πανηγυρίσουμε τὸ μυστήριο τῆς ἡμέρας, καὶ νὰ δωρίσουμε τοὺς λόγους αὐτοὺς στὴν Μητέρα τοῦ Λόγου, διότι δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ προσφιλὲς ἀπὸ τὰ ἄλλα πρὸς αὐτὴν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν λόγο καὶ τὴν τιμὴ ἐκ τοῦ λόγου. Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ἀποκομίζουμε διπλὸ τὸ κέρδος ἐμεῖς ποὺ θὰ τὴν τιμήσουμε, τὸν μὲν ἕνα, αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐπαναφέρει πρὸς τὴν ἀλήθεια, τὸ δὲ δεύτερο, αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς νομικῆς δουλείας καὶ πολιτείας. Πῶς καὶ μὲ ποιὸ τρόπο; Ὑποχωρώντας δηλαδὴ ἡ σκιὰ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ φωτός, καὶ ἀνταλλάσσοντας τοῦτο ἡ χάρη μὲ τὴν ἐλευθερία τοῦ γράμματος. Ἐκ τούτων ἡ παροῦσα πανήγυρη στέκεται μεθόριο, ἀντιπαραβάλλοντας τὴν ἀλήθεια τῶν τυπικῶν συμβόλων, καὶ ἀνταλλάσσοντας τὰ παλαιὰ διὰ τῶν νέων. Τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος, ἡ θεία σάλπιγγα τοῦ Πνεύματος, ἀναφώνησε λέγοντας: «*Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις. Ἀνακαινίζεσθε. Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν. Ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά*». Διότι, ἐφ᾽ ὅσον τελείωσε ὁ

νόμος, καὶ μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τῆς καλύτερης ἐλπίδας, διὰ τῆς ὁποίας ἀγγίζουμε τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, φανερώθηκε τρανῶς ἡ ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ δοτήρας τοῦ νόμου, ὑφιστάμενος τὴν ἄφραστη κένωση οἰκονομικῶς, ἔφθασε ὡς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἀναπληρώσει τὶς ἐλλείψεις καὶ νὰ ἀντιδώσει ἀντὶ γιὰ τὰ χείριστα τὰ καλύτερα καὶ τελειώτερα.

Τοῦτο λοιπὸν θὰ διακηρύξει σαφέστατα καὶ ὁ ὑψηλὸς Ἰωάννης, ὁ Θεολόγος, ἡ βροντὴ τοῦ Λόγου, λέγοντας ὅτι «*ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος*». Διότι διὰ τῆς κενώσεως αὐτοῦ, καὶ κατόπιν διὰ τῆς ὑπερφυοῦς μορφώσεως τοῦ δικοῦ μας φυράματος ἐμεῖς ἐλάβαμε τὴν πληρότητα καὶ ἐπλουτίσαμε διὰ τῆς ἀνταποδώσεως τῆς θεώσεως στὸ πρόσλημμα. Συνεπῶς «*ἀγαλλιάσθω τὰ σύμπαντα σήμερον, καὶ ἡ φύσις σκιρτάτω. Εὐφραινέσθω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, καὶ αἱ νεφέλαι ρανάτωσαν δικαιοσύνην. Σταλαξάτω τὰ ὄρη γλυκασμὸν, καὶ οἱ βουνοὶ ἀγαλλίασιν, ὅτι ἠλέησε Κύριος τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐγείρας κέρας σωτηρίας ἡμῖν ἐν οἴκῳ Δαβὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ*», τὴν ὑπεράμωμο αὐτὴ καὶ ἄνανδρο ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθε ὁ Χριστός, ἡ σωτηρία καὶ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν. Ἂς χορεύσει λοιπὸν τώρα κάθε εὐγνώμων ψυχή, καὶ ἂς συγκαλέσει τὴν κτίση ἡ φύση γιὰ τὸν ἀνακαινισμὸ καὶ τὴν ἀνάπλασή της. Οἱ στεῖρες ἂς συντρέξουν πρόθυμα, διότι ἡ ἄτεκνη καὶ στεῖρα ἐπαιδοποίησε τὴν θεόπαιδα Παρθένο. Οἱ παρθένοι ἂς χαροῦν, διότι ἡ ἄκαρπη γῆ γέννησε τὴν ἄσπορη γῆ, ἀπ᾽ ὅπου θὰ γεννηθεῖ ὁ ἀγεώργητος καρπός. Οἱ μητέρες ἂς σκιρτήσουν, διότι ἡ ἄγονη μητέρα τὴν ἄφθορη Μητέρα καὶ Παρθένο ἐγέννησε. Οἱ γυναῖκες ἂς κροτήσουν τὰ χέρια, διότι ἡ γυνὴ ἡ ὁποία πραγματοποίησε κατὰ τὸ παρελθὸν τὴν ἀφορμὴ τῆς ἁμαρτίας, τώρα πλέον προσφέρει τὴν ἀπαρχὴ τῆς σωτηρίας. Καὶ ἡ πρὸ πολλοῦ κατάκριτη ἀναδείχθηκε θεόκριτη, διαλεγμένη ὡς Μητέρα τοῦ Πλάστη ἄνανδρος, καὶ ἀνόρθωση τοῦ γένους. Ὡς ἐκ τούτου ἂς τὴν ὑμνήσει ὅλη ἡ κτίση καὶ ἂς χορεύσει καὶ ἂς συνεισφέρει κάτι ἐπάξιο τῆς ἡμέρας. Ἂς γίνει μιὰ κοινὴ πανήγυρη σήμερα τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων. Καὶ ἂς συνεορτάσει τὸ κάθε τι, τόσο ἐγκόσμιο ὅσο καὶ ὑπερκόσμιο σῶμα. Διότι σήμερα οἰκοδομεῖται ὁ κτιστὸς ναὸς τοῦ Κτίστου πάντων, καὶ τὸ κτίσμα ἑτοιμάζεται καινοπρεπῶς, ὡς θεῖο κατοικητήριο τοῦ κτίστου. Σήμερα ἡ πρὶν χοϊκὴ φύση λαμβάνει ἀρχὴ θεώσεως, καὶ τὸ χῶμα σπεύδει νὰ ἀνέλθει μετάρσιο πρὸς τὴν ἀνώτατη δόξα. Σήμερα ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ μᾶς, πρὸς χάρη μας, ἀρχίζει νὰ προσφέρει τὴν Μαρία ὡς πρωτογέννημα πρὸς τὸν Θεό, καὶ ἡ ζύμη προζυμωμένη μὲ τὸ ὅλο φύραμα, ἀρτοποιεῖται δι᾽ αὐτῆς τὴν ἀνάπλαση τοῦ γένους. Σήμερα ὁ μέγας κόλπος τῆς παρθενίας ἀποκαλύπτεται καὶ τὸν ἀμόλυντο μαργαρίτη τῆς ἀληθινῆς ἀφθαρσίας ἡ Ἐκκλησία νυφικῶς περιβάλλεται. Σήμερα ἡ καθαρὴ εὐγένεια τῶν ἀνθρώπων ἀπολαμβάνει τὸ χάρισμα τῆς πρώτης θεοπλαστίας, καὶ ἐπανέρχεται στὸ ἀρχαῖο κάλλος της. Καὶ τὴν εὐγένεια τοῦ κάλλους ποὺ ἀμαύρωσε ἡ κακὴ καταγωγὴ τῆς φαυλότητος, αὐτὴν πλέον ἡ φύση μας, προσφέροντας στὴν νεογέννητη μητέρα τοῦ ὡραίου, δέχεται ἀνάπλαση ἄριστη καὶ θεοπρεπεστάτη. Καὶ γίνεται ἡ πλάση κυρίως ἀνάκληση καὶ ἡ ἀνάκληση θέωση καὶ ἡ θέωση ὁμοίωση πρὸς τὸ ἀρχέτυπο. Σήμερα ἀνέλπιστα ἡ στεῖρα βρίσκεται Μητέρα καὶ ἡ Μητέρα ἀπάτορος τέκνου, βλαστάνοντας ἐξ ἀγόνων λαγόνων ἁγιάζει τὰ σπέρματα τῆς φύσεως.

Σήμερον χρωματίστηκε ἡ εὐπρεπὴς βαφὴ τῆς θείας ἁλουργίδας καὶ ἡ πτωχὴ φύση τῶν ἀνθρώπων, ἐνδύεται τὴν βασιλικὴ ἀξία. Σήμερον ἀναβλάστησε προφητικῶς ὁ Δαβιτικὸς βλαστός, λαμβάνοντας τὴν προσωνυμία ἀειθαλὴς ράβδος Ἀαρὼν, καὶ ἀνθίζοντας γιὰ μᾶς ράβδο δυνάμεως τὸν Χριστό. Σήμερα ἀπὸ τὸν Ἰούδα καὶ τὸν Δαβὶδ προέρχεται Παρθένος Κόρη, προσχεδιάζοντας τὸ πρόσωπο τῆς Βασιλείας καὶ τῆς Ἱερατείας ἐκείνου ποὺ ἔρχεται «κατὰ τὴν τάξη Μελχισεδέκ», ἀλλὰ ποὺ δὲν ἱερατεύει κατὰ τὴν τάξη Ἀαρών. Σήμερα ἡ χάρη, λευκαίνοντας τὸ μυστικὸ ὕφασμα τῆς θείας ἱερατείας, προέρραψε τοῦτο τυπικῶς στὸ λευϊτικὸ σπέρμα, καὶ ὁ Θεός, βάφοντας τὴν βασιλική του πορφύρα, τὴν ἐπορφύρωσε μὲ βασιλικὸ αἷμα. Καὶ γιὰ νὰ συνοψίσω, **σήμερα ἀρχίζει ἡ ἀναμόρφωση τῆς φύσεώς μας, καὶ ὁ γερασμένος κόσμος λαμβάνοντας θεοειδέστατη δομή, δέχεται τὰ προμηνύματα τῆς δεύτερης θεοπλασίας**. Διότι ἐνῶ ἡ πρώτη διάπλαση τῶν ἀνθρώπων δημιουργήθηκε ἀπὸ καθαρὴ καὶ ἄσπιλο γῆ, ἐν τούτοις ἡ φύση μας ἐξαφάνισε τὸ συγγενές της ἀξίωμα, καταστρέφοντας τὴν χάρη διὰ τοῦ ὀλισθήματος τῆς παρακοῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξοριστήκαμε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ζωῆς, καὶ τῆς παραδείσιας τρυφῆς. Ἔτσι ἡ φύση μας ἀντάλλαξε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν θνητὴ ζωή, κληρονομώντας αὐτὴ σὰν πατρικὴ διαθήκη, ἀπ᾽ ὅπου προῆλθε ὁ θάνατος καὶ ἡ παροῦσα φθορὰ τοῦ γένους. Κατόπιν, ἐνῶ ὅλα σύρονταν ἀπὸ τὴν ἄνω πρὸς τὴν κάτω χώρα, χάθηκε μὲν κάθε ἐλπίδα σωτηρίας, **χρειαζόταν δὲ ἡ φύση μας τὴν ἀνώτατη βοήθεια**, καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας νόμος γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἀρρωστήματος, οὔτε ὁ ἐν γράμματι νόμος, οὔτε ὁ πυρίπνοος προφητικὸς καὶ διαλλακτικὸς λόγος, οὔτε ὅσα προσπάθησαν νὰ ἐπανορθώσουν τὴν ἀνθρώπινη φύση, οὔτε πάλι ὅσα δῆθεν μποροῦσαν νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν στὴν προτέρα εὐγένεια, εὐδόκησε πλέον ὁ ἀριστοτέχνης Θεὸς τῶν ὅλων νὰ ἀναδείξει τρόπον τινά, κάποιον ἄλλο παναρμόνιο καὶ νεοσύστατο κόσμο ἀρτιώτερο καὶ νὰ ἀναχαιτίσει τὴν πρὸ πολλοῦ ἕως τώρα ἐπερχόμενη συμφορὰ τῆς ἁμαρτίας, διὰ τῆς ὁποίας προῆλθε ὁ θάνατος, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ παρουσιάσει κάποια ἄγνωστη καὶ ἀδούλωτη καὶ ὄντως ἀπαθῆ ζωὴ πρὸς ἐμᾶς ποὺ ἀναγεννιώμαστε ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ βαπτίσματος τῆς θεογενέσεως.

Πῶς λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἔλθει πρὸς ἐμᾶς αὐτὴν ἡ εὐεργεσία, ἐφ᾽ ὅσον ἦταν τόσο μεγάλη καὶ παραδοξότατη καὶ ταίριαζε μόνο στοὺς θείους νόμους; Μήπως ἔπρεπε νὰ ἔλθει χωρὶς τῆς διὰ σαρκὸς θεοφάνειας τοῦ Θεοῦ καὶ χωρὶς τὸν παραμερισμὸ τῶν νόμων τῆς φύσεως, καὶ χωρὶς τὴν παραίνεση τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμπολιτευόμαστε καινοπρεπῶς κατὰ τὸν λόγο του; Τοῦτο δέ, μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἐπερατοῦτο, παρὰ μέσῳ Παρθένου καθαρῆς, ἡ ὁποία θὰ ἔμενε προηγουμένως ἀνέπαφη, γιὰ νὰ διακονήσει τὸ μυστήριο, καὶ κατόπιν θὰ ἐκυοφοροῦσε τὸν ὑπερούσιο ποὺ θὰ ὑπερνικήσει διὰ νόμου τοὺς νόμους τῆς φύσεως;

Τέτοια λοιπὸν ποιὰ ἄλλη θὰ ὑπονοεῖτο, πλὴν μόνης**ἐκείνης ποὺ εἶχε ἐκλεγεῖ πρὶν ἀπὸ ὅλες τὶς γενεὲς γιὰ τὸν Πανδημιουργὸ τῆς κτίσεως**; Αὐτὴ εἶναι **ἡ Θεοτόκος Μαρία**, τὸ θεόκλητο ὄνομα ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν μήτρα προῆλθε ὁ ὑπέρθεος μετὰ σαρκὸς, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἔκτισε ναὸ ὑπερουσίως γιὰ τὸν ἑαυτό Του ἐφ᾽ ὅσον

δὲν διέφθειρε τὴν μήτρα της ἡ μητέρα, οὔτε χρειαζόταν σπορὰ τὸ τέκνο της, Διότι ἦταν Θεός, παρ᾽ ὅλο ποὺ προτίμησε νὰ γεννηθεῖ σαρκικῶς, **ἄνευ λοχείας καὶ χωρὶς ὠδῖνες**, ὥστε καὶ ἡ Μητέρα νὰ διαφύγει τὰ τῶν μητέρων, ἐκτρέφοντας παραδόξως μὲ τὸ γάλα ἐκεῖνον τὸν ὁποῖο χωρὶς ἄνδρα ἐπαιδοποίησε καὶ **ἡ Παρθένος, γεννώντας ἄσπορο γέννημα, νὰ μείνει Παρθένος ἁγνή, διατηρώντας καὶ μετὰ τὸν τοκετὸ σῶα τὰ σήμαντρα τῆς παρθενίας**.

Μὲ τέτοιο τρόπο λοιπὸν καὶ Θεοτόκος εὔλογα κηρύσσεται, καὶ ἡ παρθενία σεμνύνεται, καὶ ἡ γέννηση προσκυνεῖται, καὶ ὁ Θεὸς ἑνωμένος μὲ ἀνθρώπους καὶ κατόπιν φανερωμένος ἐν σαρκί, χαρίζει τὸ ἀξίωμα τῆς δικῆς του δόξας. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη κατάρα ἀμέσως ἡ γυναικεία φύση δέχεται τὴν διόρθωση, καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἄρχισε τὴν ἁμαρτία, **ἔγινε ἀρχὴ καὶ τῆς σωτηρίας**. Ὁ Λόγος πλέον ἦλθε πρὸς ἐμᾶς μὲ σκοπὸ τοῦτο τὸ κεφάλαιο. Καὶ σήμερα ἦρθα κι ἐγὼ ἐδῶ ὡς πανηγυριστὴς καὶ λαμπρὸς ἑστιάτορας τῆς ἱερῆς αὐτῆς πανδαισίας, προβάλλοντας τὴν κοινὴ εὐφροσύνη. Διότι θέλοντας ὁ Λυτρωτής, ὅπως σᾶς εἶπα, νὰ ἀναδείξει νέα γέννηση καὶ ἀνάπλαση τοῦ γένους, ἔναντι τῆς προηγουμένης, ὅπως ἀκριβῶς τότε πρωτίστως, προτιμώντας νὰ πάρει τὸν πηλὸ τῆς γῆς ἀπὸ παρθενικὴ καὶ ἀνέπαφη γῆ, ἐπλαστούργησε τὸν πρῶτο Ἀδάμ, ἔτσι κι ἐδῶ τώρα, δημιουργώντας τὴν δική του σάρκωση, ἀντὶ ἄλλης, ὅπως εἴπαμε, ἐκλέγοντας ἐκ τῆς γῆς τὴν καθαρὴ καὶ ὑπεράμωμη αὐτὴ παρθένο ἀπὸ ὅλη τὴν φύση, ἀνακαινουργώντας τὸ ἐξ ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς δι᾽ αὐτῆς, ἀναδείχθηκε νέος Ἀδὰμ ὁ πλαστουργὸς τοῦ Ἀδάμ, γιὰ νὰ σώσει τὸν παλαιὸ ὁ πρόσφατος ὑπέρχρονος Ἀδάμ.

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν καὶ ἀπὸ ποιοὺς γονεῖς γεννήθηκε, θὰ τὸ ποῦμε ταχέως, τρέχοντας γρήγορα ἐντὸς τῆς Ἱστορίας. Αὐτὴ λοιπὸν, τὸ ἐξαίρετο καύχημα ὅλων τῶν καυχημάτων, ὑπῆρξε μὲν θυγατέρα τοῦ Δαβίδ, σπέρμα δὲ τοῦ Ἰωακεὶμ, ἀπόγονος μὲν τῆς Εὔας, γέννημα δὲ τῆς **Ἄννας**. Διότι ὁ **Ἰωακεὶμ** ἦταν ἄνδρας πρᾶος, ἐπιεικής, ἀναθρεμμένος μὲ τοὺς θείους νόμους, ζώντας μὲν σωφρόνως, προσκαρτερώντας δὲ τὸν Θεό. Ἔτσι λοιπὸν ἐγερνοῦσε ζώντας ἄτεκνος, καὶ ἐνῶ **προχωροῦσε στὴν ἡλικία**, δὲν ἀπέκτησε τὸ ἀντίδωρο τοῦ γένους. Ἡ Ἄννα, ἦταν κι αὐτὴ φιλόθεος, σώφρων μὲν, ἀλλὰ **στεῖρα**, φίλανδρος, ἀλλὰ ἄτεκνη, καὶ τίποτα δὲν εἶχε, εἰ μὴ μόνον ἔχοντας μελέτημα τὸν νόμο τοῦ Κυρίου. Αὐτὴ λοιπὸν περιστρεφομένη ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς στειρώσεως καθημερινῶς, καὶ πάσχοντας εὔλογα ὅπως πάσχουν οἱ ἄτεκνοι, ἐδυσφοροῦσε, αἰσθανόταν ἀνία, πενθοῦσε, μὴ μπορώντας νὰ ἀντέξει τὴν ἀπαιδία. Ἐνῶ δὲ κατέχονταν ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα ἀπὸ τέτοια λύπη, διότι δὲν ὑπῆρχε τέκνο κληρονόμος τοῦ γένους τους, μέχρι τοῦδε μὲν δὲν σβήστηκε τελείως τὸ φυτίλι τῆς ἐλπίδας τους, **προσευχὴ δὲ καὶ τῶν δύο ἦταν νὰ τοὺς δοθεῖ ἕνα παιδὶ** γιὰ νὰ ἀναστήσουν σπέρμα. Καὶ μερικοὶ ποὺ ἀγαποῦσαν τὴν ξακουστὴ Ἄννα, τὴν ὁδηγοῦσαν στὸ ναὸ καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ μὲ ἱκεσίες νὰ δώσει λύση στὴν ἀτεκνία, καὶ καρπὸ στὴν στειρότητα. Αὐτοὶ λοιπὸν πρὶν ἐπιτύχουν τὸ ποθούμενο, δὲν εἶχαν φτάσει στὴν ἀπόκτηση, ἐνῶ τώρα τὸ ἐπέτυχαν. Διότι δὲν παρέβλεψε τὸ δῶρο τῆς ἐλπίδας ὁ δοτήρας τοῦ λόγου. Ἐνῶ λοιπὸν θρηνοῦσαν καὶ ἐκλιπαροῦσαν τὸ θεῖον, τοὺς

ἐπεσκίασε γρήγορα ἡ δύναμη ποὺ δὲν βραδύνει καθόλου, καὶ τὸν μὲν ἐνεύρωσε πρὸς καρπογονία, τὴν δὲ πρὸς παιδοποιΐα. Καὶ ποτίζοντας μὲ δύναμη σπερμογονίας τοὺς μέχρι τοῦδε ξηραμένους πόρους τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, τοὺς κατέστησε ἀπὸ ἄγονους γόνιμους. Καὶ ἔτσι πλέον ἀναβλάστησε ἡ πανάμωμος Παρθένος αὐτῆς πρὸς ἐμᾶς ὡς ἔνδοξος καρπὸς ἀπὸ ἄκαρπο καὶ ξηρὸ δένδρο σὰν νὰ ἦταν ἔνυδρο. Καὶ **ἐλύθηκαν τὰ δεσμὰ τῆς στειρώσεως**, καὶ ἀναδείχθηκε γόνιμη ἡ προσευχὴ ἀνελπίστως, καὶ ἡ ἄγονη τεκνοποιός, καὶ ἡ ἄτεκνη καλλίπαις. Ἐφ᾽ ὅσον δὲ προῆλθε ἀπὸ ἄγονη μήτρα ἐκείνη ποὺ γέννησε ἐκ μήτρας τὸν στάχυ τῆς ἀφθαρσίας, οἱ γεννήτορές της ὁδηγώντας την, τὴν ἀνέθεσαν στὸν ναό, ἐνῶ ἐκείνη ζοῦσε ἀκόμα τὸ πρῶτο ἄνθος τῆς ἡλικίας της. Καὶ ὁ τότε ἐφημέριος Ἱερεὺς τῆς ἱερατείας, βλέποντας τὶς παρθενικὲς χορεῖες νὰ προπορεύονται καὶ νὰ ἀκολουθοῦν, εὐχαριστήθηκε καὶ ἐχάρηκε, βλέποντας πλέον ὁλοκάθαρα τὶς θεῖες ἐκβάσεις, καὶ σὰν κάποια σεπτὴ προσφορά, ἀφιέρωσε τὸ θεῖο δῶρο στὸν Θεό, τοποθετώντας τοῦτο τὸ μέγα θησαύρισμα τῆς σωτηρίας στὰ ἄδυτα τῶν Ἁγίων. Ἐκεῖ πλέον τρεφόταν ἡ κόρη μὲ λόγο Θεοῦ, σὰν νὰ περπατοῦσε σὲ νυφικοὺς θαλάμους, ἕως ὅτου ἔφθασε ὁ καιρὸς τῆς μνηστείας, ὁ ὁποῖος πρὸ πάντων τῶν αἰώνων καθορίστηκε γι᾽ αὐτὴν ἐκ μέρους τοῦ τέκνου της, ἐξαιτίας τῆς ἄρρητης θείας εὐσπλαχνίας, καὶ ἐκ μέρους Αὐτοῦ ποὺ τὸν ἐγέννησε θεϊκῶς πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, πρὸ πάσης κτίσεως καὶ διαστήματος, καὶ ἐκ μέρους τοῦ συμφυοῦς καὶ συνθρόνου καὶ προσκυνητοῦ αὐτοῦ Πνεύματος.

Τούτων μία εἶναι ἡ θεότης, ὁμοίως καὶ ἡ φύση καὶ ἡ βασιλεία, χωρὶς νὰ μερίζεται, οὔτε νὰ ἀπαλλοτριοῦται, οὔτε νὰ διαφέρει σὲ ὁ,τιδήποτε μεταξὺ της, παρὰ μόνο στὴν ἰδιότητα καθενὸς ἀπὸ τὰ θεαρχικὰ πρόσωπα. Γι᾽ αὐτὸ πανηγυρίζω καὶ εὐφραίνομαι χορεύοντας, καὶ προσφέρω ἑορταστικὸ δῶρο στὴν Μητέρα τοῦ Λόγου, διότι τὸ τέκνο της μοῦ ἐγνώρισε τὸ κεφάλαιο τῆς Τριαδικῆς πίστεως. Διότι ὅταν ὁ ἄναρχος Λόγος καὶ Υἱὸς κατεργαζόταν τὴν δική του σάρκωση, φαίνεται νὰ συνευδοκεῖ καὶ ὁ γεννήτωρ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ συμμετέχει καὶ νὰ ἁγιάζει τὴν μήτρα ἐκείνης ποὺ συλλαμβάνει τὸν ἀκατάληπτο.

Ἀλλὰ ἦρθε τώρα ἡ ὥρα γιὰ νὰ ρωτήσουμε τὸν Δαβὶδ, τί εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐνόρκως. Ἔλα λοιπὸν ὑμνογράφε, ἔλα προφῆτα, τίναξε τὴν κιννύρα σου, κίνησε τὶς χορδές, λέγε τρανῶς, τί σοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος; -Τί μοῦ ὑποσχέθηκε; «*ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου*». Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε καὶ δὲν τὸ ἀθέτησε. Ὑποσχέθηκε καὶ σφράγισε τοὺς λόγους του διὰ τῶν ἔργων. «*Ἅπαξ γὰρ ὤμοσα*», λέγει «*ἐν τῷ ἁγίῳ μου, εἰ τῷ Δαβὶδ ψεύσομαι. Τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μένει, καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου, καὶ ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ὁ μάρτυς ἐν οὐρανῷ πιστός*». Αὐτὰ ἀφοῦ μοῦ τὰ ὑποσχέθηκε τὰ ξεπλήρωσε ἔντεχνα. Αὐτὰ θεσπίζοντας, τὰ ἐπικύρωσε. Διότι ἀδύνατον νὰ ψεύδεται ὁ Θεὸς. Ἰδοὺ λοιπὸν φαίνεται κατὰ σάρκα ὁ Χριστὸς, ποὺ κηρύσσεται Υἱός μου, καὶ Κύριός μου, καὶ ὑμνεῖται προσκυνούμενος Υἱὸς Θεοῦ, καὶ ὅλα τὰ ἔθνη τὸν προσκυνοῦν. Διότι τὸν βλέπουν νὰ ἐνθρονίζεται στοὺς παρθενικοὺς κόλπους, σὰν νὰ καθόταν στοὺς δικούς μου θρόνους. Ἰδού, καὶ ἡ Παρθένος αὐτὴ

μόλις τώρα ἐξεβλάστησε ἀπὸ τοὺς μηρούς μου. Ἀπὸ τὴν κοιλία της προέρχεται ὁ πρὸ αἰώνων στοὺς ὕστατους χρόνους σαρκωμένος, καὶ ἀνακαίνισε τὸ ἀνθρώπινο σύμπαν. Καὶ αὐτὸς λοιπὸν ταῦτα ἔπραξε.

Ἐμεῖς δὲ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἅγιος δῆμος, τὸ ἱερὸ σύστημα, ἂς χορεύσουμε κατὰ τὰ ἔθιμά μας. Ἂς τιμήσουμε τὴν δύναμη τοῦ μυστηρίου. Καθένας ἂς συνεισφέρει δῶρο ἐπάξιο πρὸς τὴν πανήγυρη, κατὰ τὸ χάρισμα ποὺ τοῦ δόθηκε. Οἱ πατέρες τὴν κληρονομία τοῦ γένους, οἱ μητέρες τὴν εὐτεκνία, οἱ στεῖρες τὸ ἄγονο τῆς ἁμαρτίας, οἱ Παρθένοι τὴν διπλὴ ἀφθαρσία, ἐννοῶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, οἱ σύζυγοι τὴν ἐπαινετὴ συμμετρία. Ἐὰν εἶναι κάποιος πατὴρ ἀνάμεσά μας, ἂς μιμηθεῖ τὸν πατέρα τῆς Παρθένου. Κι ἂν εἶναι ἄτεκνος, ἂς τρυγήσει τὴν γόνιμη προσευχή, ὠφελημένος ἀπὸ αὐτὴν ἕνεκα τοῦ φιλοθέου βίου του. Ἐὰν εἶναι κάποια μητέρα ποὺ θηλάζει, ἂς συγχαρεῖ τὴν Ἄννα ποὺ θηλάζει τὸ παιδί, σύμφωνα μὲ τὶς προσευχές της μετὰ τὴν στείρωση. Ἐὰν εἶναι κάποια στεῖρα καὶ ἄγονη μὴ ἔχοντας καρπὸ εὐλογίας, ἂς προσέλθει πιστῶς στὸν θεόδοτο βλαστὸ τῆς Ἄννας καὶ ἂς διαλύσει τὴν στείρωση. Ἐὰν εἶναι κάποια παρθένος ποὺ ἐγκρατεύεται, ἂς γίνει μήτηρ τοῦ Λόγου, κοσμώντας διὰ τοῦ λόγου τὴν κατάσταση τῆς ψυχῆς της. Ἐὰν κάποια εἶναι σύζυγος, ἂς προσφέρει στὸν Θεὸ λογικὸ κάρπωμα, ὅσα ἐκέρδισε διὰ τῆς προσευχῆς. Ἂς ἔρθουν ἐπὶ τὸ αὐτὸ «*πλούσιος καὶ πένης, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων*», ἱερεῖς καὶ Λευῖται, Βασιλεῖς καὶ Στρατηγοί, Βασίλισσες καὶ Ἀρχόντισες, ὅλοι καὶ ὅλες μαζί, ἂς λαμπροφορέσουμε ἐνώπιον τῆς Νεάνιδος καὶ Μητρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Προφήτιδος, ἀπὸ ὅπου προῆλθε ὁ Προφήτης, τὸν ὁποῖον ἔγραψε Μωϋσῆς, Χριστὸς ὁ Θεὸς, ἡ ἀλήθεια. Ἂς προφθάσουμε στὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ, ἂς συντρέξουμε μὲ τὶς παρθένους ποὺ προπορεύνται, ἂς εἰσέλθουμε μαζὶ σ᾽ αὐτὰ τὰ ἅγια τῶν Ἁγίων. Διότι ἐκεῖ εἶναι τὰ σπάργανα, μετὰ ἀπὸ τὴν γέννηση, μετὰ ἀπὸ τὸν θηλασμό, μετὰ τὴν νηπιακὴ ἡλικία, ὅταν ἔγινε ἀκμαῖα ἡ κόρη.

Σὰν νυφικὸ θάλαμο τὴν προετοίμασε ὁ Θεός, φυλάσσοντας τὸ σεβάσμιο θρέμμα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Γι᾽ αὐτὸ παρθένοι χορεύουν, ὅσες εἶναι πλησίον της, προετοιμάζοντας τὰ μέλλοντα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προεξάρχουν οἱ θυγατέρες τῆς Σιών, προτρέχοντας ὡς Βασιλίδος, εἰς ὀσμὴ τῶν μύρων της. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ναὸς ἀναπετώντας τὶς ἱερές του πῦλες τὶς διάνοιξε, γιὰ νὰ ὑποδεχτεῖ τὴν βασιλικὴ δόξα τοῦ παντός. Τότε πλέον, τότε ανοίχθηκαν καὶ τὰ ἅγια τῶν Ἁγίων, ἐγκολπώνοντας ἐντὸς τῶν ἀδύτων τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Ἁγίου. Προσφέρεται δὲ πρόσφορος τροφὴ πρὸς αὐτή, καὶ τρέφει ἕως τώρα χωρὶς χέρι τὴν τροφὸ μητέρα του Ἐκεῖνος, ποὺ θὰ τραφεῖ μὲ τὸ γάλα της, μετὰ ἀπὸ λίγο χρόνο. Καὶ γίνεται τροφέας τῆς Παρθένου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, μέχρις ἀναδείξεώς της στὸν Ἰσραήλ, ὅταν πλέον ἔφθασε καὶ ὁ καιρὸς τῆς μνηστείας, καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Δαβὶδ ὁ Ἰωσὴφ μνηστεύθηκε, καὶ δέχτηκε ἀντὶ σπορᾶς τὴν φωνὴ τοῦ Γαβριήλ. Καὶ **ἔγινε ἔγκυος χωρὶς νὰ γνωρίσει κοίτη. Καὶ γέννησε Υἱό, τὸν ὁποῖο δὲν ἔσπειρε κανεὶς πατήρ. Καὶ παρέμεινε ἁγνή, χωρὶς νὰ καταστρέψει τὴν μήτρα της, ἐφ᾽ ὅσον ἐφύλαξε σῶα τὰ σήμαντρα τῆς παρθενίας μετὰ τὸν τοκετό, Ἐκεῖνος ποὺ γεννήθηκε ἀπ᾽ αὐτὴν. Αὐτὸς**

εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνια.

Αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Πηγή: neaskiti.gr*)*